

Sygn. akt I C 782/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 października 2019 r.

Sąd Rejonowy w Ciechanowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Lidia Grzelak

Protokolant st. sekr. sąd. Jolanta Dziki

po rozpoznaniu w dniu 26 września 2019 r. w Ciechanowie

sprawy z powództwa (...) S.A. w B.

przeciwko K. W.

o zapłatę 13945,36 zł

I uchyla nakaz zapłaty z dnia 4 marca 2019 r. wydany w postępowaniu nakazowym w sprawie I Nc 2163/18;

II zasądza od pozwanego K. W. na rzecz powoda (...) S.A. w B. kwotę 4745,36 zł (cztery tysiące siedemset czterdzieści pięć złotych trzydzieści sześć groszy) z odsetkami maksymalnymi za opóźnienie od dnia 9 grudnia 2018 r. do dnia zapłaty;

III w pozostałym zakresie postępowanie umarza;

IV zasądza od pozwanego K. W. na rzecz powoda (...) S.A. w B. kwotę 3792,00 zł (trzy tysiące siedemset dziewięćdziesiąt dwa złote) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym 3617,00 zł (trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia Lidia Grzelak

Sygn. akt I C 782/19

UZASADNIENIE

Powód (...) S.A. w B. w pozwie z dnia 21 grudnia 2018 r. (data stempla operatora pocztowego) skierowanym do tut. Sądu wniósł o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym z weksla i zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego K. W. kwoty 13945,36 zł z odsetkami maksymalnymi za opóźnienie za okres od dnia 9 grudnia 2018 r. do dnia zapłaty. Ponadto wniósł o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Do pozwu został załączony weksel.

W dniu 4 marca 2019 r. Sąd Rejonowy w Ciechanowie uwzględnił powództwo w całości i wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym w sprawie I Nc 2163/18.

Pozwany K. W. w ustawowym terminie wniósł zarzuty od w/w nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości. Pozwany wniósł o uchylenie nakazu zapłaty i oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu zarzutów wskazał, że wezwanie do wykupu weksla oraz wypowiedzenie umowy nie zostało mu prawidłowo doręczone, a co za tym idzie roszczenie nie

zostało postawione w stan wymagalności. Ponadto podniósł zarzut nieprawidłowego wypełnienia weksła, wygaśnięcia zobowiązania oraz zastosowania w umowie klauzul niedozwolonych.

Sprawa, po wniesieniu zarzutów, została zarejestrowana pod sygnaturą I C 782/19.

W toku procesu pozwany K. W. wskazał ponadto, że w dniu 18 marca 2019 r. dokonał spłaty zadłużenie w kwocie 9000,00 zł, a tym samym – w jego ocenie – zobowiązanie wygasło.

Pismem procesowym z dnia 18 września 2019 r. powód (...) S.A. w B. wskazał, że w toku procesu pozwany K. W. wpłacił kwotę 9200,00 zł i w tym zakresie powód cofnął pozew ze zrzeczeniem się roszczenia. Powód podtrzymał żądanie w zakresie zapłaty kwoty 4745,36 zł z odsetkami maksymalnymi za opóźnienie za okres od dnia 9 grudnia 2018 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego od kwoty pierwotnego roszczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 lipca 2018 r. K. W. zawarł z (...) S.A. w B. umowę pożyczki nr (...). Zabezpieczeniem umowy był podpisany przez K. W. weksel in blanco. W umowie pożyczki K. W. zobowiązał się do zapłaty na rzecz pożyczkodawcy kwoty 13932,00 zł tytułem całkowitej kwoty. Na kwotę tą składały się poszczególne składowe: kwota 6000,00 zł tytułem całkowitej kwoty pożyczki, opłata przygotowawcza w wysokości 129,00 zł oraz wynagrodzenie prowizyjne w wysokości 4971,00 zł. Dodatkowo pożyczkobiorca zakupił usługę (...) za kwotę 900,00 zł. Zgodnie z postanowieniami umowy naliczone zostały odsetki umowne za opóźnienie w wysokości 1932,00 zł. Całkowity koszt pożyczki wyniósł łącznie 7932,00 zł. Pożyczka była oprocentowana w wysokości 9,92 % w skali roku. Kwota zobowiązania miała zostać spłacona w 36 ratach, każda po 387,00 zł. (umowa pożyczki wraz z harmonogramem spłat k. 53 – 60, weksel k. 5, deklaracja wekslowa k. 7).

Pismem z dnia 10 października 2018 r. (...) S.A. w B. wezwał K. W. do zapłaty dwóch zaległych rat pożyczki wymaganych w dniach 9 września 2018 r. oraz 9 października 2018 r. w terminie 7 dni od otrzymania pisma. K. W. nie odebrał przedmiotowej przesyłki; przesyłkę zwrócono do nadawcy po upływie terminu do jej awizacji. W związku z brakiem zapłaty (...) S.A. w B. pismem z dnia 8 listopada wypowiedział K. W. umowę pożyczki nr (...) z dnia 30 lipca 2018 r. z zachowaniem 30 dniowego terminu, zawiadamiając jednocześnie o wypełnieniu weksła i wzywając do zapłaty kwoty 13945,36 zł (wezwanie do zapłaty wraz z dowodem doręczenia k. 62 – 66, wypowiedzenie umowy wraz z wezwaniem do wykupu weksła k. 6, weksel k. 5).

W dniu 18 marca 2019 r. K. W. dokonał spłaty zadłużenia w wysokości 9000,00 zł. Łącznie w toku procesu K. W. dokonał spłaty w wysokości 9200,00 zł (bezsporne).

Sąd jako wiarygodne ocenił dokumenty, gdyż ich prawdziwość nie budzi wątpliwości i żadna ze stron w toku procesu ich nie kwestionowała. Sąd uwzględnił wszystkie dokumenty dołączone do pozwu i złożone przez strony. Przedłożone dokumenty rzeczywiście były sporządzone, a w ich treść nie ingerowano, nie były przerabiane. W tej sytuacji sąd uznał, iż mogą one stanowić podstawę do wydania w sprawie rozstrzygnięcia. Niewątpliwie, konstrukcja umowy jest zrozumiała, a zawarte w niej postanowienia nie są sprzeczne z literą obowiązującego prawa. Pozwany K. W. we wniosku o udzielenie pożyczki zgodził się na zakup usługi (...), dlatego z tego tytułu została naliczona opłata. Pozwany K. W. nie wykazał, aby zaliczenie dokonanych przez niego wpłat nastąpiło niezgodnie z zawartą umową pożyczki.

Wskazać również należy, że korespondencja adresowana do pozwanego K. W. kierowana była na adres wskazany w umowie pożyczki, tożsamy z adresem wskazanym w pozwie, stąd również brak potwierdzenia pozwanej, iż nie została jej doręczona, czemu przeczy chociażby potwierdzenie awizacji wezwania do zapłaty. Pozwany K. W. został przez Sąd wezwany na rozprawę w dniu 26 września 2019 r. do osobistego stawiennictwa celem złożenia zeznań, jednakże nie stawił się na wezwanie.

Kwestionowanie przez pozwanego uczciwości warunków, na jakich została zawarta umowa na obecnym etapie postępowania nie zasługuje na uwzględnienie. Wszelkie wątpliwości związane z warunkami zawieranej umowy pozwany powinien ocenić na etapie jej zawierania, a nie na etapie dochodzenia przez powoda zaległych należności. Pozwany K. W. nie skorzystał z możliwości odstąpienia od umowy; co więcej przystąpił do jej wykonania, spłacając początkowo raty pożyczki. Jeżeli chodzi o podnoszone przez pozwanego zarzuty dotyczące naruszenia zasad współżycia społecznego oraz dobrych obyczajów, jak również zastosowania klauzul abuzywnych bądź mających na celu obejście przepisów całkowitym koszcie umowy, wskazać należy, że pozwany poprzestaje na ogólnikowym sformułowaniu zarzutów, nie odnosząc ich do konkretnej sprawy; nie wskazał również do jakiej wysokości uznać należy koszty pożyczki należne powodowi za usprawiedliwione.

Sąd zważył, co następuje:

Podstawę prawną dochodzonego roszczenia stanowiło zobowiązanie wekslowe. Powód (...) S.A. w B. był w posiadaniu weksla wystawionego przez pozwanego K. W.. Weksel ten był wystawiony w celu zabezpieczenia roszczenia (...) S.A. w B. wynikającego z zawartej przez strony umowy pożyczki z dnia 30 lipca 2018 r. Pozwany K. W. złożył zabezpieczenie w postaci weksla in blanco wraz z deklaracją wekslową. Powód (...) S.A. w B. wypełnił weksel in blanco wystawiony przez pozwanego K. W. i wezwał pozwanego do jego wykupu w terminie do dnia 8 grudnia 2018 r.

Prawo wekslowe w art. 10 wyraźnie dopuszcza wystawienie weksla in blanco. Z chwilą wydania weksla wierzycielowi dochodzi do zawarcia umowy skierowanej na powstanie zobowiązania wekslowego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 czerwca 2002 r. w sprawie V CKN 1514/00). Jest to umowa warunkowa, albowiem do powstania zobowiązania wekslowego dochodzi dopiero po ziszczeniu się warunku prawnego jakim jest wypełnienie weksla zgodnie z prawem. Czynności prawne, z których wynikają zobowiązania wekslowe mają charakter abstrakcyjny a zatem ich ważność nie zależy od istnienia lub prawidłowości stosunku podstawowego (np. sprzedaż, pożyczka). Same też nie określają celu gospodarczego lub społecznego wynikającego z nich przysporzenia. W razie zatem nieistnienia lub nieprawidłowości stosunku podstawowego dłużnikowi wekslowemu przyznaje się wobec kontrahenta tylko zarzut nienależnego świadczenia, a gdy sumę wekslową już zapłacił - roszczenie o zwrot nienależnego świadczenia. Oznacza to, iż jedynie wykazanie nieważności lub unieważnienia umowy będącej źródłem samego zobowiązania wekslowego jest jednoznaczne ze stwierdzeniem nieistnienia tego zobowiązania. Ponieważ w przedmiotowej sprawie nastąpiło podpisanie weksla przez wystawcę oraz wydanie go wierzycielowi, należy stwierdzić, iż w sprawie zawarta została ważna umowa zobowiązania wekslowego.

W niniejszej sprawie doszło do wystawienia weksla in blanco. Istotą takiego weksla jest jego niepełność w chwili wydania go wierzycielowi wekslowemu (remitentowi), który został upoważniony do jego wypełnienia. Jednocześnie, zaakcentować należy istotną okoliczność, że do powstania zobowiązania wekslowego w przypadku weksla in blanco dojdzie wówczas, gdy wierzyciel (remitent) uzupełnił weksel w zakresie, w jakim był do tego upoważniony. Chociaż zobowiązanie z weksla jest – co do zasady zobowiązaniem abstrakcyjnym, to jednak reguła ta doznaje wyłomu w przypadku weksli in blanco, które uznawane są za kauzalne (wyrok Sądu Najwyższego z 18 listopada 1970 r. w sprawie I Pr 407/70). W przypadku, zatem sporu pomiędzy wystawcą czy też poręczycielem weksla własnego in blanco i remitentem zobowiązany może podnosić zarówno zarzuty formalne dotyczące treści weksla jak i zarzuty osobiste wynikające ze stosunku podstawowego będącego przyczyną prawną zobowiązania wekslowego. W wypadku sporu pomiędzy remitentem a wystawcą weksla własnego nie mają, bowiem zastosowania ograniczenia wynikające z art. 10 i art. 17 prawa wekslowego, które służą zagwarantowaniu pewności obrotu wekslowego i aktualizują się dopiero w chwili przeniesienia weksla na zasadach prawa wekslowego. Jak już wyżej wskazano, nie ma wątpliwości, że w procesie „wekslowym” (art. 485 § 2 kpc) pozwanemu przysługuje prawo podniesienia zarzutów wynikających ze stosunku podstawowego, co przenosi spór z płaszczyzny prawa wekslowego, na którym oparty był pozew wniesiony w postępowaniu nakazowym, na płaszczyznę stosunku prawa cywilnego. Jednak w tej sytuacji, to właśnie pozwany ponosi ciężar dowodu, że roszczenie powoda z tego stosunku nie istnieje (wyrok Sądu Najwyższego z 24 czerwca 2005 r. w sprawie V CK 780/04, wyrok Sądu Najwyższego z 15 lutego 2006 r. w sprawie IV CSK 15/05). Jeżeli występujący z powództwem o zapłatę jako remitent weksla własnego wystawionego przez pozwanego potwierdzi

swe prawo dokumentem o cechach określonych w art. 101 prawa wekslowego, a pozwany nie udowodni zarzutów tamujących lub niweczących, sąd uwzględni żądanie na podstawie art. 28 ust. 2 w zw. z art. 104 ust. 1 prawa wekslowego (wyrok Sądu Najwyższego z 18 listopada 1999 r. w sprawie I CKN 215/98). Jak wskazał Sąd Najwyższy trafne jest zatem zapatrywanie, iż z punktu widzenia rozkładu ciężaru dowodzenia, powód czyni zadość wymaganiom prawa, przedstawiając prawidłowo wypełniony weksel. Natomiast na stronie pozwanej ciąży obowiązek dochowania należytej staranności w wykazaniu zasadności swojego stanowiska dokumentami załączonymi do zarzutów przeciwko nakazowi zapłaty (wyrok Sądu Najwyższego z 15 lutego 2006 r. w sprawie IV CSK 15/05). Pogląd ten w pełni należy podzielić. Z weksla wypływa domniemanie istnienia zobowiązania po stronie osoby obowiązanej z weksla. Powoływanie się na brak zobowiązania powinno zostać przez strony sporu wykazane. Zgodnie z przepisem art. 6 kc, ciężar dowodu obciąża w tym przypadku pozwanego.

W przedmiotowej sprawie, pozwany K. W. nie wykazał, aby faktycznie jego zobowiązanie było nieważne, czy też nie istniało, względnie wygasło przed wytoczeniem powództwa. Wskazać należy, że przyczyną obciążenia pozwanego przez powoda (...) S.A. w B. było niespłacanie przez niego roszczenia wynikającego z umowy pożyczki, a w konsekwencji wypowiedzenie umowy przez powoda i wezwanie pozwanego K. W. do wykupu weksla. W świetle powyższego powód (...) S.A. w B. był uprawniony do obciążenia go nie tylko obowiązkiem zapłaty zaległych rat, ale również innych należności wynikających z umów, w tym opłat za czynności windykacyjne, a w konsekwencji do wypełnienia weksla zgodnie z deklaracjami wekslowymi wystawcy weksla.

Zgodnie z treścią art. 6 kc w związku z art. 232 kpc to na stronie ciąży obowiązek udowodnienia faktów, z których wywodzi ona skutki prawne, a jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 22 listopada 2001 r. (I PKN 660/00): „Samo twierdzenie strony pozwanej nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 kpc) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą”. W procesie cywilnym na stronach spoczywa ciężar twierdzenia i dowodzenia wszystkich okoliczności (faktów), które w myśl art. 227 kpc stanowią przedmiot dowodu. Tzw. fakty negatywne mogą być dowodzone za pomocą dowodów faktów pozytywnych przeciwnych, których istnienie wyłącza stwierdzoną okoliczność negatywną. Tak więc ciężar dowodu w postępowaniu cywilnym nie zawsze spoczywa na powodzie, ponieważ osoba, która odmawia uczynienia zadość żądaniu powoda, obowiązana jest udowodnić fakty wskazujące, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie IV CSK 299/06).

Mając powyższe na uwadze, w przedmiotowej sprawie po przedstawieniu przez powoda (...) S.A. w B. wypełnionego weksla oraz umowy pożyczki, to na pozwanym K. W. spoczywał ciężar wykazania, że opisane powyżej wierzytelności w rzeczywistości nie istnieją, lub istnieją ale w mniejszym wymiarze (że niezasadnie obciążono go innymi należnościami niż spłata należności głównej, a weksel został wypełniony niezgodnie z deklaracją). Okoliczności te nie zostały w żaden sposób przez pozwanego wykazane.

Sąd rozstrzygający niniejszą sprawę również nie dopatrywał się w sprawie naruszenia przepisu art. 5 kc poprzez czynienia przez powoda ze swego prawa użytku, który jest sprzeczny ze społeczno – gospodarczym przeznaczeniem tego prawa oraz naruszenie zasad współzycia społecznego.

Przepis art. 5 kc dotyczy nadużycia prawa podmiotowego. Ma on następujące brzmienie – „nie można czynić ze swego prawa użytku, który byłby sprzeczny ze społeczno – gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współzycia społecznego; takie działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uznawane za wykonanie prawa i nie korzysta z ochrony”. Niewątpliwie nadużycie prawa podmiotowego polega na przekroczeniu przez osobę uprawnioną pewnych granic, które należą do kategorii etycznej lub społeczno – ekonomicznej przy równoczesnym założeniu, że działała ona w zgodzie z przysługującym jej prawem. Użytek jaki czyni osoba uprawniona ze swego prawa, może stać w sprzeczności z zasadami współzycia społecznego lub społeczno – gospodarczym przeznaczeniem prawa”. „Zasady współzycia społecznego” i „społeczno – gospodarcze przeznaczenie prawa” są to tzw. klauzule generalne, czyli zwroty niedookreślone. Nie stanowią one żadnych uprawnień, ale są kryterium służącym do wyznaczania granic „wykonywania prawa”.

Wykładnia klauzuli społeczno - gospodarczego przeznaczenia prawa, powinna uwzględniać, że to treść prawa decyduje o zakresie uprawnień przysługujących uprawnionemu. Tym samym ochronie na podstawie art. 5 kc mogłyby podlegać tylko takie sprzeczne ze społeczno - gospodarczym przeznaczeniem prawa działania uprawnionego, które zarazem naruszają moralnie i aksjologicznie uzasadnione interesy zobowiązanego – czyli w istocie są zarazem niezgodne z zasadami współżycia społecznego. Należy pamiętać, że ujęte w art. 5 kc klauzule należy traktować jako normy społeczne ogólne, odnoszące się do wszystkich możliwych przypadków, gdy powoływanie się na prawo podmiotowe nie stanowi jego wykonywania, lecz jego nadużywanie, które nie jest społecznie aprobowane i w związku z tym nie korzysta z ochrony prawnej. Niewątpliwie ocena roszczenia na tle klauzuli generalnej z art. 5 kc musi uwzględniać interesy obu stron. W niniejszej sprawie zgodnie z art. 353¹ kc strony zawierające umowę ułożyły stosunek prawny według swego uznania, którego treść i cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego. Niewątpliwie pozwany K. W. zgodził się na przyjęcie warunków umowy, o czym świadczy jego podpis pod umową oraz nieskorzystanie z możliwości odstąpienia od umowy. Obowiązkiem również pozwanego było dołożenie należytej staranności przy wykonywaniu umów, również w zakresie terminów ich obowiązywania, jak i płatności. Na zasady współżycia społecznego może bowiem powoływać się ten tylko, kto sam swego prawa nie nadużywa, zaś niedokładanie należytej staranności w zakresie terminów, w ocenie sądu, jest właśnie takim nadużyciem i nie może zostać zaakceptowane przez sąd.

Podkreślić należy, że pozwany podniósł zarzut zastosowania klauzul niedozwolonych przez powoda, jednak nie wskazał żadnej konkretnej klauzuli.

Ustawodawca wymienia następujące przesłanki uznania danego postanowienia za niedozwolone w rozumieniu art. 385¹ kc: dane postanowienie umowne jest „nieuzgodnione indywidualnie”; kształtuje prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Zastrzeżono przy tym, że postanowienia określające główne świadczenia stron, takie jak cena lub wynagrodzenie, mogą zostać uznane za niedozwolone postanowienia umowne tylko wówczas, gdy zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. W celu ustalenia, czy konkretne postanowienie umowne należy kwalifikować jako „nieuzgodnione indywidualnie”, należy zbadać, czy konsument miał na treść danego postanowienia „rzeczywisty wpływ” (art. 385¹ § 3 zd. 1 kc). W szczególności ustawodawca zwraca uwagę na niebezpieczeństwo „nieuzgodnionego indywidualnie” charakteru postanowienia umowy przejętego z wzorca umownego. Kontrolą podlegają zatem nieuzgodnione indywidualnie: postanowienia umowne przejęte z wzorca umownego bądź też nie (w przypadku umowy zawartej bez użycia wzorca umownego chodzi o te, które nie były przez strony negocjowane) oraz postanowienia wzorców umownych.

Ciężar dowodu spoczywa oczywiście na tym, kto z okoliczności indywidualnego uzgodnienia treści postanowienia lub braku takiego uzgodnienia wyciąga skutki prawne (art. 6 kc). W sporze wynikłym w obrocie konsumenckim to najczęściej przedsiębiorcy zależy na wykazaniu faktu indywidualnego uzgodnienia. Na konsumentach zaś ciąży jedynie wymóg wykazania, że zaskarżone przez niego postanowienie jest przejęte z wzorca umowy, bez konieczności dowodzenia, że zostało mu narzucone z pominięciem indywidualnego uzgodnienia . Domniemanie z art. 385¹ § 4 kc, nie obejmuje oczywiście postanowień samej umowy. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem rozstrzygającym o tym, czy postanowienie wzorca umownego jest niedozwolone. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zakazuje wykorzystywania danej klauzuli, zbadawszy przesłanki uznania postanowienia za niedozwolone z art. 385¹ § 1 kc (art. 23b ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów). Zgodnie z art. 23d cyt. ustawy, prawomocna decyzja o uznaniu postanowienia wzorca umowy za niedozwolone jest skuteczna wobec przedsiębiorcy, co do którego stwierdzono stosowanie niedozwolonego postanowienia umownego oraz wobec wszystkich konsumentów, którzy zawarli z nim umowę na podstawie wzorca wskazanego w decyzji.

W niniejszej sprawie pozwany K. W. powołał się na zastosowanie niedozwolonego postanowienia umownego, jednakże nie wskazał okoliczności uzasadniających uznanie umowy za spełniające te warunki, a ciężar dowodu w tym zakresie obciążał pozwanego.

Okoliczności niniejszej sprawy nie uzasadniają również poglądu, by postanowienia umowy w przedmiocie prowizji miały na celu obejście prawa lub były sprzeczne z zasadami współżycia społecznego i naruszały normę art. 58 § 2 kc. Należy podkreślić, iż powód na podstawie umowy pożyczki przekazał pozwanemu do dyspozycji kwotę 6000,00 zł w zamian za określony w umowie zysk z tytułu prowizji i oprocentowania. Powód był uprawniony do obciążenia pozwanego prowizją we wskazanej w umowie wysokości. Dodatkowo wskazać należy, że koszty związane z umowy pożyczki nie przekraczają maksymalnej kwoty pozaodsetkowych kosztów kredytu i zostały ustalone zgodnie z art. 36a ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim. Przepis ten wprowadził pojęcie limitu pozaodsetkowych kosztów w związku z określoną umową kredytu konsumenckiego. Limit pozaodsetkowych kosztów kredytu, określono jako pewien pułap wyliczany na podstawie całkowitej kwoty kredytu. Całkowita kwota kredytu to maksymalna suma środków pieniężnych, które kredytodawca udostępnia konsumentowi na podstawie umowy o kredyt. Maksymalną kwotę kredytu oblicza się według wzoru: $(...) \leq (K \times 25\%) + (K \times n \times 30\%)$, w którym poszczególne symbole oznaczają: (...) maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu, K – całkowitą kwotę kredytu, n – okres spłaty wyrażony w dniach, R – liczbę dni w roku. Wskazać należy, że ustalona przez pierwotnego wierzyciela prowizja w wysokości nie przewyższa maksymalnej kwoty pozaodsetkowych kosztów kredytu. Ponadto zgodnie z art. 36a ust. 2 cyt. ustawy, pozaodsetkowe koszty kredytu w całym okresie kredytowania nie mogą być wyższe od całkowitej kwoty kredytu. Jak wynika z umowy pożyczki z dnia 30 lipca 2018 r. pozaodsetkowe koszty w niej wskazane nie przekraczają całkowitej kwoty udzielonej pożyczki w wysokości 6000,00 zł.

Pozwany w zarzutach od nakazu zapłaty wnosił o oddalenie powództwa w całości oraz o uchylenie nakazu zapłaty. Po wniesieniu zarzutów od nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu nakazowym powód zweryfikował swoje żądanie, pomniejszając je o kwotę dokonanych przez pozwanego wpłat. W związku z powyższym powód cofnął pozew co do kwoty 9200,00 zł ze zrzeczeniem się roszczenia, popierając żądanie pozwu w pozostałym zakresie.

Zgodnie z art. 496 kpc, po przeprowadzeniu rozprawy sąd wydaje wyrok, w którym nakaz zapłaty w całości lub w części utrzymuje w mocy albo go uchyla i orzeka o żądaniu pozwu, bądź też postanowieniem uchyla nakaz zapłaty i pozew odrzuca lub postępowanie umarza.

W związku z powyższym Sąd w pkt I wyroku z uchylił nakaz zapłaty z dnia 4 marca 2019 r. wydany w postępowaniu nakazowym w sprawie I Nc 2163/18. W pkt II zasądził na rzecz powoda od pozwanego kwotę 4745,36 zł z odsetkami maksymalnymi za opóźnienie od dnia 9 grudnia 2018 r. do dnia zapłaty. Wskazać należy, że roszczenie odsetkowe, zarówno do co terminu jak i wysokości stopy procentowej, znajduje uzasadnienie w treści umowy zawartej przez strony oraz deklaracji wekslowej złożonej przez pozwanego K. W..

W pozostałym zakresie Sąd umorzył postępowanie z uwagi na cofnięcie pozwu przez powoda (...) S.A. w B. wskutek zapłaty przez pozwanego K. W. w toku procesu części świadczenia w kwocie 9200,00 zł (art. 203 § 1 i 4 kpc w zw. z art. 355 kpc).

O kosztach procesu, Sąd rozstrzygnął w pkt IV wyroku, orzekając w tym zakresie na podstawie art. 100 kpc, obciążając nimi pozwanego K. W. w całości, mając na uwadze, że postępowanie zostało umorzone wskutek cofnięcia pozwu przez powoda po zapłaceniu części należności przez pozwanego po doręczeniu odpisu pozwu. W niniejszej sprawie, Sąd uznał zatem za zasadne zobowiązanie pozwanego K. W. do zwrotu wszystkich kosztów procesu na rzecz powoda, w tym 175,00,00 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, 3600,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego oraz 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Koszty zastępstwa procesowego w wysokości 3600,00 zł, ustalone zostały stosownie do przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Dodatkowo w uzasadnieniu rozstrzygnięcia o kosztach procesu, wskazać należy, że zasadą jest – co wynika z treści art. 203 § 2 kpc – że w wypadku cofnięcia pozwu obowiązek zwrotu kosztów procesu na rzecz pozwanego, na jego żądanie, obciąża powoda bez względu na przyczynę cofnięcia. Jednakże dopuszczalne jest odstępstwo od tej zasady, jeżeli powód wykaże, że wystąpienie z powództwem było niezbędne dla celowego dochodzenia praw lub celowej obrony, z uwzględnieniem okoliczności istniejących w dacie wytoczenia powództwa. Dotyczy to zwłaszcza sytuacji, gdy cofnięcie

pozwu jest konsekwencją zaspokojenia przez pozwanego wymagalnego w chwili wytoczenia powództwa roszczenia powoda, tak jak miało to miejsce w niniejszej sprawie. W rozumieniu przepisów o kosztach procesu (art. 98 kpc) pozwanego należy uznać wówczas za stronę przegrywającą sprawę (postanowienie Sądu Najwyższego z 12 kwietnia 2012 r. w sprawie II CZ 208/11). Podkreślić należy, że już postanowieniu z dnia 20 sierpnia 1979 r. w sprawie I CZ 93/79 Sąd Najwyższy wskazywał, pozwany, który płaci dochodzoną należność po wniesieniu pozwu, chociaż przed otrzymaniem jego odpisu, z punktu widzenia przepisów kodeksu postępowania cywilnego o kosztach procesu uważany jest za przegrywającego sprawę i w konsekwencji zobowiązany jest zwrócić powodowi poniesione koszty (art. 98 § 1 kpc). Pogląd ten został również wyrażony przez Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 6 listopada 1984 r. w sprawie IV CZ 196/84.